

[Bertel Haarder.]

selv har eneansvaret for. Det, der er vores opgave som folketingsmedlemmer, er at sige i den offentlige debat, også med kommunalfolk, at de selv har ansvaret, ene og alene, for de personaleforøgelser, de planlægger. Når vi går over til bloktilskud, så har vi fra folketinget gjort, hvad vi kan i så henseende. Det bør vi så til gengæld også gøre, og måske hurtigere end vi er i gang med.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erlendsson) (FP):

Jeg forstår, at der ikke er meget at takke de to ordførere for, der har været heroppe. Jeg synes ellers, at der var så meget i hr. Ninn-Hansens begrundelser, som pegede direkte mod en udsættelse af bistandsloven, men konklusionen var, så vidt jeg forstod den, at der alligevel ikke skulle vedtages nogen udsættelse. En ting undrer mig meget, og det er, at der ikke fra anden side er udtalt bekymring over lovens økonomiske konsekvenser, som vi har påvist som værende meget betydelige.

Så vil jeg, da jeg nu har fundet Erhvervs-Bladet, som jeg savnede før, tillade mig med formandens billighed at citere, hvad hr. Jens Møller har skrevet under overskriften „Staten skal spare — ja, men hvorfor gør den det så ikke?“ Der står:

„Da bistandsloven blev vedtaget i juni 1974, bad kristeligt folkeparti om oplysninger om, hvad den ville koste, hvor mange nye der skulle ansættes, og hvor meget der skulle bygges. Vi kunne ikke få noget svar på disse spørgsmål, og derfor kunne vi ikke tage medansvar for loven og ikke stemme for den.“

Senere står der betydelig stærkere ting, ikke mindst vendt imod partiet venstre. Og til sidst står der:

„Måske bliver det nødvendigt, at de partier, der virkelig ønsker at spare, går ind i et samarbejde . . .“

Det glæder vi os i allerhøjeste grad til. Vi er blot meget kede af, at den eneste virkelige hjerteven, vi har i denne sag, de eneste, der vil stemme sammen med os for en udsættelse af bistandsloven, det er kristeligt folkeparti.

Ninn-Hansen (KF):

Ja, til hr. Erlendssons undskyldning tje-

ner jo, at det kan være svært at høre en gang imellem i salen, som påpeget af formanden ved visse lejligheder. Jeg tror, jeg sagde det meget klart, men skal altså gen tage det af hensyn til hr. Erlendsson.

Der er dele af denne lovgivning, der bør overføres den 1. april 1976, bl. a. mødrehjælpen, simpelt hen fordi man er kommet så langt, at det ville være bekesteligt, hvis man ikke gjorde det. Men fremskridtspartiets forslag indebærer, at det er det hele, der skal udsættes i 2 år. Det var det, jeg sagde. Det er et for groft tegnet forslag. Det, jeg ønsker, er en etapevis overførsel, så administrationen kan komme på plads, og det vil sige, at jeg er enig i den opfattelse, at en væsentlig del af bistandslovens overførsel bør udskydes i de 2 år, som foreslås.

Socialministeren (Eva Gredal):

Hr. Ninn-Hansen citerer Bibelen og siger: tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Jeg vil gerne have lov at omskrive det en lille smule og sige: jeg tror ikke, hr. Ninn-Hansen er helt klar over, hvad det er, han siger.

Hr. Ninn-Hansen taler om, at denne lov uden forberedelse kommer ud til kommuner og amter, men dér vil jeg gerne have lov at henvise til, at den har været under forberedelse i 8 år, siden socialreformkommissionen blev nedsat. Den har været til behandling i 3 samlinger her i folketinget. Det er meget få lovgivninger, der har været så nøje bearbejdet gennem flere samlinger, som denne lovgivning har.

Denne lov er en forenkling, en rationalisering og en forbedring for de enkelte, der søger den sociale bistand, og jeg vil vove at påstå, at det jo nok ville være noget, som også lå i det konservative program, at man skulle forenkles og rationalisere. Det er det, der sker ved denne lovgivning. Samtidig forbedrer vi folks muligheder for bedre at kunne komme i forbindelse med det sociale system, uden at skulle rende ti og tyve forskellige institutioner på dørene. Den bliver som sagt ikke smidt i hovedet på folk, den er blevet gennemgået meget nøje.

Må jeg så med hensyn til ankestyrelsen sige: vi har gjort alt, hvad der stod i vores magt, for at komme denne store sagsbyrde, der ligger i ankestyrelsen, til livs. Da vi vedtog loven om den sociale ankestyrelse for et